

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

16. dubna 2015*

„Žaloba na neplatnost — Policejní a justiční spolupráce v trestních věcech — Stanovení dne, od kterého se použije dřívější rozhodnutí — Určení právního základu — Právní rámec uplatnitelný po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost — Přejícná opatření — Sekundární právní základ — Konzultace Parlamentu“

Ve věci C-540/13,

jejímž předmětem je žaloba na neplatnost na základě článku 263 SFEU, podaná dne 15. října 2013,

Evropský parlament, zastoupený F. Drexlerem a A. Caiolou, jakož i M. Penčeva, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobce,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené K. Plešniakem a A. F. Jensen, jako zmocněnci,

žalované,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení L. Bay Larsen (zpravodaj), předseda senátu, K. Jürimäe, J. Malenovský, M. Safjan a A. Prechal, soudci,

generální advokát: N. Wahl,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 5. listopadu 2014,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 22. ledna 2015,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

- 1 Svou žalobou se Evropský parlament domáhá zrušení rozhodnutí Rady 2013/392/EU ze dne 22. července 2013, kterým se stanoví datum, od kterého se použije rozhodnutí 2008/633/SVV o konzultačním přístupu určených orgánů členských států a Europolu do Vízového informačního systému (VIS) pro účely prevence, odhalování a vyšetřování teroristických trestných činů a jiných závažných trestných činů (Úř. věst. L 198, s. 45, dále jen „napadené rozhodnutí“).

Právní rámec

- 2 Rozhodnutí Rady 2008/633/SVV ze dne 23. června 2008 o konzultačním přístupu určených orgánů členských států a Europolu do Vízového informačního systému (VIS) pro účely prevence, odhalování a vyšetřování teroristických trestných činů a jiných závažných trestných činů (Úř. věst. L 218, p. 129) stanoví v čl. 18 odst. 2:

„Toto rozhodnutí se použije ode dne, který určí Rada, jakmile ji Komise informuje o tom, že nařízení (ES) č. 767/2008 [Evropského parlamentu a Rady ze dne 9. července 2008 o Vízovém informačním systému (VIS) a o výměně údajů o krátkodobých vízech mezi členskými státy (nařízení o VIS) (Úř. věst. L 218, s. 60)] vstoupilo v platnost a je plně použitelné.

Generální sekretariát Rady zveřejní toto datum v *Úředním věstníku Evropské unie*.“

Napadené rozhodnutí

- 3 Rozhodnutí 2013/392, které odkazuje na SFEU, jakož i rozhodnutí 2008/633 a zejména čl. 18 odst. 2, stanoví v článku 1, že se toto posledně uvedené rozhodnutí použije ode dne 1. září 2013.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 4 Parlament navrhuje, aby Soudní dvůr:

- napadené rozhodnutí zrušil;
- zachoval účinky tohoto rozhodnutí, dokud nebude nahrazeno novým aktem, a
- uložil Radě náhradu nákladů řízení.

- 5 Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl žalobu jako nepřipustnou nebo přinejmenším jako neopodstatněnou;
- podpůrně, v případě, že napadené rozhodnutí zruší, zachoval účinky tohoto rozhodnutí, dokud nebude nahrazeno novým aktem, a
- uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.

K žalobě

- 6 Na podporu své žaloby předkládá Parlament dva žalobní důvody, které vycházejí z porušení podstatných formálních náležitostí spočívajícího v tom, že se Parlament neúčastnil přijetí napadeného rozhodnutí, a ve volbě právního základu, který byl zrušen nebo je protiprávní.

K přípustnosti některých žalobních důvodů nebo argumentů uplatněných Parlamentem

Argumentace účastníků řízení

- 7 Rada je toho názoru, že některé žalobní důvody nebo argumenty Parlamentu musí být odmítnuty jako nepřipustné, jelikož jsou nejasné a nepřesné. Je tomu tak v případě žalobních důvodů nebo argumentů týkajících se porušení podstatných formálních náležitostí, použití čl. 39 odst. 1 EU, volby zrušeného právního základu a porušení zásad právní jistoty a institucionální rovnováhy.
- 8 Parlament tvrdí, že návrh na zahájení řízení je dostatečně jasný a přesný.

Závěry Soudního dvora

- 9 Je třeba připomenout, že na základě čl. 120 písm. c) jednacího řádu Soudního dvora a související judikatury musí každý návrh na zahájení řízení uvádět předmět sporu, dovolávané žalobní důvody a argumenty a stručný popis těchto žalobních důvodů. Tyto údaje musí být dostatečně jasné a přesné, aby umožnily žalovanému připravit si obranu a Soudnímu dvoru provést přezkum. Z toho vyplývá, že hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je žaloba založena, musí uceleně a srozumitelně vyplývat z textu samotné žaloby a že návrhová žádání žaloby musí být formulována jasně, aby se předešlo tomu, že Soudní dvůr rozhodne nad rámec návrhových žádání nebo opomene rozhodnout o některém z žalobních důvodů (v tomto smyslu viz rozsudek Spojené království v. Rada, C-209/13, EU:C:2014:283, bod 30 a citovaná judikatura).
- 10 Žalobní důvody nebo argumenty obsažené v žalobě, které byly předloženy v projednávaném případě a jimž Rada vytýká nedostatečnou jasnost a přesnost, tyto požadavky splňují. Žaloba Radě především umožnila připravit si obranu těchto žalobních důvodů nebo argumentů a umožňuje Soudnímu dvoru provést soudní přezkum napadeného rozhodnutí.
- 11 Z toho vyplývá, že námitka nepřipustnosti vycházející z domnělé nejasnosti a nepřesnosti žaloby musí být zamítnuta.
- 12 Vzhledem k tomu, že právní základ aktu určuje postup, který je třeba použít pro jeho přijetí (rozsudky Parlament v. Rada, C-130/10, EU:C:2012:472, bod 80, a Parlament v. Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, bod 57), je třeba nejprve zkoumat druhý žalobní důvod.

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z volby právního základu, který byl zrušen nebo je protiprávní

K první části druhého žalobního důvodu vycházející z volby zrušeného právního základu

– Argumentace účastníků řízení

- 13 Parlament tvrdí, že odkaz na Smlouvu o FEU obsažený v napadeném rozhodnutí je příliš obecný na to, aby mohl sloužit jako jeho právní základ a že čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633 nelze považovat za skutečný právní základ.
- 14 Toto ustanovení totiž odkazuje na čl. 34 odst. 2 písm. c) EU, který by jako jediný představoval možný právní základ pro přijetí takového opatření jako je napadené rozhodnutí v rámci bývalého „třetího pilíře“, pouze implicitně.

- 15 Právní základ použitý Radou je tedy podle názoru Parlamentu čl. 34 odst. 2 písm. c) EU. Jelikož byl však tento článek 34 zrušen Lisabonskou smlouvou, nemůže již sloužit jako právní základ pro přijetí nových aktů. Okolnost, že ustanovení sekundárního práva odkazuje na uvedený článek 34 implicitně, nemá v tomto ohledu žádný vliv, jelikož toto ustanovení musí být považováno za ustanovení, které v důsledku vstupu této Smlouvy v platnost již není použitelné.
- 16 Rada upřesňuje, že napadené rozhodnutí přijala na základě čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633, ve spojení s článkem 9 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních (dále jen „Protokol o přechodných ustanoveních“). V této souvislosti zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí neuvádí ani Smlouvu o EU obecně, ani konkrétně čl. 34 odst. 2 písm. c) EU.

– Závěry Soudního dvora

- 17 Za účelem posouzení opodstatněnosti první části druhého žalobního důvodu je třeba určit právní základ přijatého napadeného rozhodnutí.
- 18 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že toto rozhodnutí neodkazuje na článek 34 EU a že v bodech odůvodnění odkazuje výslovně na Smlouvu o FEU, jakož i čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633.
- 19 Vzhledem ke znění napadeného rozhodnutí, které musí ke splnění povinnosti uvést odůvodnění v zásadě odkazovat na právní základ, na němž je založeno (v tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Rada, C-370/07, EU:C:2009:590, body 39 a 55), nelze proto dospět k závěru, že jeho právním základem je článek 34 EU.
- 20 Kromě toho je nutné uvést, že žádná další skutečnost uvedená v napadeném rozhodnutí nenaznačuje, že Rada zamýšlela tento článek 34 použít jako právní základ tohoto rozhodnutí.
- 21 Především není v této souvislosti relevantní okolnost, i kdyby byla prokázána, že čl. 34 odst. 2 písm. c) EU mohl představovat jediný možný právní základ pro přijetí takového opatření, jako je napadené rozhodnutí, jelikož výslovné rozhodnutí Rady zmínit v napadeném rozhodnutí nikoli toto ustanovení, nýbrž Smlouvu o FEU a čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633 jasně naznačuje, že napadené rozhodnutí je založeno právě na tomto posledně uvedeném ustanovení.
- 22 Z toho vyplývá, že zrušení článku 34 EU Lisabonskou smlouvou nezabavuje napadené rozhodnutí právního základu.
- 23 S ohledem na tyto skutečnosti musí být první část druhého žalobního důvodu zamítnuta jako neopodstatněná.

Ke druhé části druhého žalobního důvodu vycházející z protiprávnosti právního základu

– Argumentace účastníků řízení

- 24 Parlament zastává názor, že pokud bude rozhodnuto, že čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633 je právním základem napadeného rozhodnutí, představuje toto ustanovení protiprávní sekundární právní základ, na němž nemůže být toto rozhodnutí platně založeno.
- 25 Z judikatury Soudního dvora totiž vyplývá, že vytvoření sekundárního právního základu, který zmírňuje podmínky pro přijetí určitého aktu, je neslučitelné se Smlouvami. Tak je tomu v případě čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633, neboť pro účely přijetí takového opatření, jako je napadené rozhodnutí nestanoví konzultaci Parlamentu, která by byla vyžadována na základě článku 39 EU.

- 26 Parlament také tvrdí, že v důsledku vstupu Lisabonské smlouvy v platnost se stal čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633 nepoužitelným a upravuje protiprávní odchylku od postupu zavedeného touto Smlouvou pro přijímání nových aktů. Je toho názoru, že článek 9 Protokolu o přechodných ustanoveních takovou odchylku nepřipouští, neboť implikuje pouze to, že akty spadající do bývalého „třetího pilíře“ nejsou v důsledku vstupu uvedené smlouvy v platnost automaticky zrušeny.
- 27 Rada zpochybňuje v první řadě přípustnost námitky protiprávnosti čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633 vznesené Parlamentem. V tomto ohledu tvrdí, že podle čl. 10 odst. 1 Protokolu o přechodných ustanoveních zůstávají pravomoci Soudního dvora ohledně tohoto rozhodnutí až do 1. prosince 2014 stejné, tak jak existovaly před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost. Tehdy použitelný čl. 35 odst. 6 EU přitom neupravoval možnost Parlamentu podat proti takovému aktu přijatému v rámci bývalého „třetího pilíře“, jako je uvedené rozhodnutí, žalobu na neplatnost. Ze skutečnosti, že Soudní dvůr neměl v tomto ohledu pravomoc, podle názoru Rady vyplývá, že námitka protiprávnosti vznesená Parlamentem musí být prohlášena za nepřipustnou.
- 28 Podpůrně Rada tvrdí, že čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633 byl v době jeho přijetí v souladu se Smlouvou o EU. Toto ustanovení totiž pouze předvídá uplatnění postupu stanoveného v čl. 34 odst. 2 písm. c) EU a nezavedlo tedy postup *sui generis* vylučující konzultaci Parlamentu.
- 29 Stran účinků vstupu Lisabonské smlouvy v platnost Rada tvrdí, že výklad článku 9 Protokolu o přechodných ustanoveních navrhaný Parlamentem paralyzuje jakoukoli možnost přijímat prováděcí opatření předvídaná v aktech spadajících do bývalého „třetího pilíře“, což je právě situace, které chtěli autoři Smluv zamezit.

– Závěry Soudního dvora

- 30 Podle ustálené judikatury Soudního dvora se musí volba právního základu unijního aktu zakládat na objektivních skutečnostech, které mohou být předmětem soudní kontroly, mezi něž patří účel a obsah tohoto aktu (rozsudek Komise v. Parlament a Rada, C-43/12, EU:C:2014:298, bod 29, jakož i citovaná judikatura).
- 31 V tomto ohledu je třeba uvést, že mezi účastníky řízení není sporu ohledně vztahu mezi čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633 a účelem nebo obsahem napadeného rozhodnutí. Parlament však zpochybňuje legalitu tohoto ustanovení z důvodu, že zmírňuje podmínky pro přijetí takového opatření jako je napadené rozhodnutí ve srovnání s postupem, který za tímto účelem upravují Smlouvy.
- 32 Z judikatury Soudního dvora přitom vyplývá, že jelikož jsou pravidla tvorby vůle unijních orgánů stanovena Smlouvami a členské státy ani samotné orgány jimi nemohou disponovat, mohou ve zvláštních případech zmocnit některý orgán ke změně rozhodovacího postupu, který stanoví, pouze Smlouvy. Pokud by tedy některému z orgánů byla přiznána možnost vytvářet sekundární právní základy, ať již ve smyslu zpřísnění nebo zmírnění podmínek pro přijetí právního aktu, byla by mu tím přiznána zákonodárná pravomoc překračující hranice toho, co je stanoveno Smlouvami (viz rozsudek Parlament v. Rada, C-133/06, EU:C:2008:257, body 54 až 56).
- 33 Toto řešení sekundárního právního základu umožňujícího přijetí legislativních aktů vyvozené v rozsudku Parlament v. Rada (C-133/06, EU:C:2008:257) se musí uplatnit rovněž v případě právních základů stanovených v aktu sekundárního práva, které umožňují přijetí prováděcích opatření k tomuto aktu a zpřísnují nebo zmírňují při tom podmínky pro přijetí takových opatření upravených ve Smlouvách.

- 34 Ačkoli platí, že Smlouvy upravují, že Parlament a Rada stanoví některá z pravidel týkajících se výkonu prováděcích pravomocí ze strany Komise, nemění to nic na tom, že specifická pravidla upravující přijetí prováděcích opatření upravená ve Smlouvách váží orgány stejným způsobem jako pravidla upravující přijímání legislativních aktů, a že jim tedy akty sekundárního práva nemohou odporovat.
- 35 Vzhledem k tomu, že legalita unijního aktu musí být v tomto kontextu posuzována podle faktických a právních skutečností existujících ke dni, kdy byl tento akt přijat (obdobně viz rozsudky Gualtieri v. Komise, C-485/08 P, EU:C:2010:188, bod 26; Schindler Holding a další v. Komise, C-501/11 P, EU:C:2013:522, bod 31, jakož i Schaible, C-101/12, EU:C:2013:661, bod 50), musí být legalita čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633 posouzena z hlediska ustanovení, která v okamžiku přijetí tohoto rozhodnutí upravovala přijetí takového opatření, jako je napadené rozhodnutí, tedy čl. 34 odst. 2 písm. c) EU a čl. 39 odst. 1 EU.
- 36 Z těchto ustanovení vyplývá, že Rada rozhodující v závislosti na daném případě jednomyslně nebo kvalifikovanou většinou, přijímá po konzultaci Parlamentu rozhodnutí za jakýmkoli účelem, který je v souladu s cíli hlavy VI Smlouvy o EU, kromě cílů uvedených v čl. 34 odst. 2 písm. a) a b) EU, a opatření nezbytná k provedení těchto rozhodnutí.
- 37 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že znění čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633 neukládá Radě povinnost konzultovat Parlament před přijetím opatření upraveného tímto ustanovením.
- 38 Podle ustálené judikatury však musí být předpis sekundárního unijního práva v nejvyšší možné míře vykládán v souladu s ustanoveními Smluv (rozsudek Efir, C-19/12, EU:C:2013:148, bod 34 a citovaná judikatura).
- 39 Vzhledem k tomu, že povinnost vykládat akt sekundárního práva v souladu s primárním právem vyplývá z obecné interpretační zásady, podle které musí být ustanovení vykládáno v co největším možném rozsahu způsobem, který nezpochybní jeho legalitu (v tomto smyslu viz rozsudky Sturgeon a další, C-402/07 a C-432/07, EU:C:2009:716, body 47 a 48, jakož i Réexamen Commission v. Strack, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, bod 40) a že legalita čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633 musí být z důvodů připomenutých v bodě 35 tohoto rozsudku posuzována zejména s ohledem na čl. 39 odst. 1 EU, musí být prvně uvedené ustanovení vykládáno v souladu s posledně uvedeným článkem.
- 40 Článek 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633 musí být proto vykládán v souladu s čl. 39 odst. 1 EU tak, že Radě umožňuje přijmout akt, kterým se stanoví datum, od něhož se toto rozhodnutí použije, až poté, co konzultovala Parlament. Z toho vyplývá, že je třeba odmítnout tvrzení Parlamentu, podle něhož skutečnost, že toto prvně uvedené ustanovení neupravuje povinnost jej konzultovat, znamená, že zavádí mírnější podmínky pro přijetí takového opatření, jako je napadené rozhodnutí, ve srovnání s postupem, který pro tento účel upravuje Smlouva o EU.
- 41 Stran argumentů Parlamentu ohledně neslučitelnosti čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633 s procesními pravidly použitelnými po vstupu v platnost Lisabonské smlouvy, je třeba každopádně uvést, že Protokol o přechodných ustanoveních obsahuje specifická ustanovení upravující právní režim, který se po vstupu této Smlouvy v platnost použije na akty přijaté na základě Smlouvy o EU před tímto datem.
- 42 Článek 9 tohoto Protokolu stanoví, že právní účinky takových aktů jsou zachovány až do zrušení, zániku nebo změny těchto aktů za použití Smluv.
- 43 Tento článek musí být vykládán ve světle prvního bodu odůvodnění uvedeného Protokolu, podle něhož je nezbytné stanovit přechodná ustanovení za účelem zorganizování přechodu mezi institucionálními ustanoveními Smluv použitelnými před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost a ustanoveními obsaženými v uvedené Smlouvě.

- 44 Vzhledem k tomu, že Lisabonská smlouva podstatně pozměnila institucionální rámec policejní a justiční spolupráce v trestních věcech, musí být tedy článek 9 Protokolu o přechodných ustanoveních chápán tak, že jeho účelem je zejména zajistit, aby se akty přijaté v rámci této spolupráce mohly navzdory změny institucionálního rámce uvedené spolupráce nadále účinně uplatňovat.
- 45 Kdyby byl přitom přijat argument Parlamentu, podle něhož by zrušení specifických postupů pro přijetí opatření spadajících do oblasti policejní a justiční spolupráce v trestních věcech Lisabonskou smlouvou znemožnilo přijetí takových opatření za podmínek upravených obecnými akty přijatými v rámci této spolupráce, a to ještě předtím, než budou tyto akty pozměněny za účelem přizpůsobení Lisabonské smlouvě, vedlo by to právě ke ztížení či dokonce znemožnění účinného uplatňování uvedených aktů, čímž by bylo narušeno uskutečnění cíle sledovaného autory Smlouvy.
- 46 Výklad článku 9 Protokolu o přechodných ustanoveních zastávaný Parlamentem, podle něhož tento článek implikuje pouze to, že akty spadající do oblasti policejní a justiční spolupráce v trestních věcech nejsou po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost automaticky zrušeny, by navíc zbavil uvedený článek veškerého užitečného účinku.
- 47 Z výše uvedeného vyplývá, že ustanovení aktu řádně přijatého na základě Smlouvy o EU před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost, které upravuje podmínky pro přijímání jiných opatření, vyvolává nadále právní účinky, dokud nebude zrušeno, prohlášeno za neplatné nebo změněno, a umožňuje přijetí těchto opatření na základě postupu, který definuje.
- 48 Okolnost, že čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633 údajně upravuje pro přijetí takového opatření, jako je napadené rozhodnutí, přísnější nebo mírnější podmínky ve srovnání s postupem, který upravuje za tímto účelem Smlouva o FEU, nemůže za těchto podmínek znamenat, že toto ustanovení představuje sekundární právní základ, který je protiprávní a jehož použití je třeba na základě námitky vyloučit.
- 49 Za těchto okolností, aniž je třeba vyslovit se k přípustnosti druhé části druhého žalobního důvodu, musí být proto tato část zamítnuta jako neopodstatněná (viz obdobně rozsudky Francie v. Komise, C-233/02, EU:C:2004:173, bod 26, jakož i Komninou a další v. Komise, C-167/06 P, EU:C:2007:633, bod 32) a s ní v plném rozsahu i tento žalobní důvod.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení podstatné formální náležitosti

Argumentace účastníků řízení

- 50 Parlament uvádí, že pokud je režim platný před Lisabonskou smlouvou v projednávaném případě nadále použitelný, měl být konzultován na základě čl. 39 odst. 1 EU.
- 51 Rada má naopak za to, že čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633 žádnou účast Parlamentu na přijetí napadeného rozhodnutí nestanoví a že po zrušení článku 39 EU Lisabonskou smlouvou již není třeba při přijímání prováděcích opatření k tomuto rozhodnutí Parlament konzultovat.
- 52 Tuto analýzu potvrzuje podle názoru Rady čl. 10 odst. 1 Protokolu o přechodných opatřeních, jelikož mezi ustanoveními, jejichž účinky jsou zachovány po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost, článek 39 EU neuvádí. Zahrnutí povinnosti konzultovat Parlament do procesu přijímání aktu by podle Rady navíc znamenalo, že do postupu upraveného v článku 291 SFEU bude doplněn prvek, který v něm není předvídaný, a tak by zpochybnil institucionální rovnováhu zavedenou Lisabonskou smlouvou.

Závěry Soudního dvora

- 53 Je třeba připomenout, že řádná konzultace Parlamentu v případech upravených použitelnými pravidly unijního práva představuje podstatnou formální náležitost, jejíž nedodržení je důvodem neplatnosti dotčeného aktu (v tomto smyslu viz rozsudky Parlament v. Rada, C-65/93, EU:C:1995:91, bod 21, a Parlament v. Rada, C-417/93, EU:C:1995:127, bod 9).
- 54 Jelikož z odpovědi na druhý žalobní důvod vyplývá, že Rada mohla napadené rozhodnutí platně založit na čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633, je třeba určit, zda musí být Parlament konzultován před přijetím aktu na základě tohoto ustanovení.
- 55 V tomto ohledu vyplývá z úvah obsažených v bodech 40 až 47 tohoto rozsudku, že čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633, vykládaný v souladu s čl. 39 odst. 1 EU, vyvolává až do jeho zrušení, prohlášení za neplatný nebo změny nadále právní účinky a umožňuje přijetí takového opatření jako je napadené rozhodnutí na základě postupu, který definuje. Rada je tedy před stanovením data, od něhož je toto rozhodnutí použitelné, povinna konzultovat Parlament.
- 56 Ačkoli Rada tvrdí opak, nemůže zrušení čl. 39 odst. 1 EU Lisabonskou smlouvou tuto povinnost konzultovat Parlament zpochybnit.
- 57 S ohledem na úvahy obsažené v bodě 39 tohoto rozsudku nemůže mít totiž zrušení čl. 39 odst. 1 EU po přijetí čl. 18 odst. 2 rozhodnutí 2008/633 dopad na zánik povinnosti vykládat toto ustanovení v souladu s čl. 39 odst. 1 EU.
- 58 Rovněž skutečnost, že článek 291 SFEU nestanoví povinnost konzultovat Parlament, není relevantní, jelikož povinnost konzultovat Parlament je jedním z právních účinků rozhodnutí 2008/633, který zůstává po vstupu v platnost Lisabonské smlouvy zachován na základě článku 9 Protokolu o přechodných ustanoveních, jenž byl vyložen v bodě 47 tohoto rozsudku.
- 59 Je přitom nesporné, že Rada přijala napadené rozhodnutí bez předchozí konzultace Parlamentu.
- 60 Z toho vyplývá, že první žalobní důvod vycházející z porušení podstatné formální náležitosti je opodstatněný a napadené rozhodnutí musí být z tohoto důvodu zrušeno.

K návrhu zachovat účinky napadeného rozhodnutí

- 61 Jak Parlament, tak Rada Soudnímu dvoru navrhují, aby v případě, že zruší napadené rozhodnutí, zachoval jeho účinky do doby, než bude nahrazeno novým aktem.
- 62 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 264 druhého pododstavce SFEU může Soudní dvůr, považuje-li to za nutné, označit ty účinky zrušeného aktu, které mají být považovány za zachované.
- 63 Zrušit v projednávaném případě napadené rozhodnutí a neupravit zachování jeho účinků by mohlo mít dopad na přístup k vízovému informačnímu systému (VIS) vnitrostátních orgánů a Europolu za účelem prevence, odhalování a vyšetřování terorismu a závažných forem kriminality v dané oblasti, a narušit tak zachování veřejného pořádku. Třebaže Parlament požaduje zrušení tohoto rozhodnutí z důvodu, že byla porušena podstatná formální náležitost, nezpochybňuje jeho účel ani obsah.
- 64 Z tohoto důvodu je tedy namíste zachovat účinky napadeného rozhodnutí do doby, než nabude účinnosti nový akt určený k jeho nahrazení.

K nákladům řízení

⁶⁵ Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Parlament požadoval náhradu nákladů řízení a Rada neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí Rady 2013/392/EU ze dne 22. července 2013, kterým se stanoví datum, od kterého se použije rozhodnutí 2008/633/SVV o konzultačním přístupu určených orgánů členských států a Europolu do Vízového informačního systému (VIS) pro účely prevence, odhalování a vyšetřování teroristických trestných činů a jiných závažných trestných činů, se zrušuje.**
- 2) **Účinky rozhodnutí 2013/392 jsou zachovány, dokud nenabude účinnosti nový akt určený k jeho nahrazení.**
- 3) **Radě Evropské unie se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.